ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PHILIPPE LÉGER
της 17ης Φεβρουαρίου 2005 [1]

1. Το 1999 και το 2000 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έλαβε μέτρα διασφαλίσεως έναντι ορισμένων εισαγωγών ζάχαρης και κακάου προελεύσεως υπερπόντιων χωρών και εδαφών (ΥΧΕ). Η Επιτροπή θεώρησε ότι οι επίμαχες εισαγωγές διατάρασσαν τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης.

2. Κατά των εν λόγω μέτρων διασφαλίσεως ασκήθηκαν διάφορες προσφυγές, μεταξύ των οποίων οι προσφυγές της εταιρίας Rica Foods (Free Zone) NV (στο εξής: «Rica Foods») ενώπιον του Πρωτοδικείου, καθώς και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών ενώπιον του Δικαστηρίου.

3. Το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές της Rica Foods με τρεις αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 2002 [2] και της 14ης Νοεμβρίου 2002 [3]. Κατά δύο από τις αποφάσεις αυτές ασκήθηκε αναίρεση, η οποία εξετάζεται στο πλαίσιο των προτάσεων που αναπτύσσω σήμερα στις υποθέσεις C-40/03 P και C-41/03 P, Rica Foods κατά Επιτροπής.

4. Όσον αφορά τις προσφυγές που άσκησε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Δικαστήριο ανέστειλε την εξέτασή τους μέχρις ότου το Πρωτοδικείο εκδώσει τις αποφάσεις του στις προαναφερθείσες υποθέσεις. Οι προσφυγές αυτές εξετάζονται στο πλαίσιο των σημερινών προτάσεών μου.

I — Το νομικό πλαίσιο

5. Οι εφαρμοστέοι κανόνες για την εξέταση των υποθέσεων αυτών είναι εκείνοι οι οποίοι αφορούν την κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα της ζάχαρης (σημείο Α) και εκείνοι που αφορούν το καθεστώς συνδέσεως των ΥΧΕ και της Κοινότητας (σημείο Β).

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-113).

3 — T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4677, στο εξής: απόφαση Rica Foods II), και T-332/00 και T-350/00, Rica Foods και Free Trade Foods κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4755, στο εξής: απόφαση Rica Foods III).

Α — *Η κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα ζάχαρης*

6. Ο κανονισμός (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999 για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης[4], προέβη στην κωδικοποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981[5], ο οποίος είχε συστήσει την εν λόγω κοινή οργάνωση αγοράς, μετά τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις του. Η ως άνω κοινή οργάνωση αποσκοπεί στη ρύθμιση της αγοράς κοινοτικής ζάχαρης, προκειμένου να αυξήσει τα επίπεδα απασχολήσεως και διαβιώσεως των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης.

7. Η στήριξη της κοινοτικής παραγωγής μέσω εγγυημένων τιμών περιορίζεται στις εθνικές ποσοστώσεις παραγωγής (ποσοστώσεις Α και Β) που χορηγούνται από το Συμβούλιο σε κάθε κράτος μέλος, το οποίο στη συνέχεια τις κατανέμει μεταξύ των παραγωγών του. Η ζάχαρη που εμπίπτει στην ποσόστωση Β (ζάχαρη Β) υπόκειται, σε σχέση με τη ζάχαρη της ποσοστώσεως Α (ζάχαρη Α), σε υψηλότερη εισφορά κατά την παραγωγή. Η παραγόμενη καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων Α και Β ζάχαρη αποκαλείται «ζάχαρη Γ» και δεν μπορεί να πωλείται εντός της Κοινότητας, εκτός αν διατεθεί ως ποσόστωση Α και Β την επόμενη περίοδο.

8. Για τις εκτός Κοινότητας εξαγωγές χορηγούνται, με εξαίρεση τη ζάχαρη Γ, επιστροφές κατά την εξαγωγή βάσει του άρθρου 18 του κανονισμού 2038/1999, που αντισταθμίζουν τη διαφορά μεταξύ της τιμής στην κοινοτική αγορά και της τιμής στη διεθνή αγορά.

9. Η ποσότητα ζάχαρης για την οποία μπορεί να χορηγηθεί επιστροφή κατά την εξαγωγή και το συνολικό ετήσιο ποσό των επιστροφών διέπονται από τις συμφωνίες του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) (στο εξής: συμφωνίες ΠΟΕ), στις οποίες μετέχει η Κοινότητα, σύμφωνα με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994[6]. Το αργότερο από την περίοδο εμπορίας 2000/2001, η ποσότητα ζάχαρης που εξάγεται με παράλληλη καταβολή επιστροφής και το συνολικό ποσό των επιστροφών έπρεπε να περιοριστούν σε 1 273 500 τόνους και σε 499,1 εκατομμύρια ευρώ, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει, αντιστοίχως, μείωση 20 % και 36 % σε σχέση με τα στοιχεία της περιόδου εμπορίας 1994/1995.

Β — *Το σύστημα συνδέσεως μεταξύ των ΥΧΕ και της Κοινότητας*

10. Βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ), ΕΚ, η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες

4 — ΕΕ L 252, σ. 1.

5 — Κανονισμός του Συμβουλίου περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4).

6 — Απόφαση σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) (ΕΕ L 336, σ. 1).

χώρες και εδάφη, με σκοπό την αύξηση των συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης.

11. Κατά το άρθρο 299, παράγραφος 3, ΕΚ, και το παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης ΕΚ, η Αρούμπα και οι Ολλανδικές Αντίλλες υπάγονται στις ΥΧΕ.

12. Σύμφωνα με το άρθρο 182, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, σκοπός της συνδέσεως είναι η προώθηση της οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως των ΥΧΕ και της δημιουργίας στενών οικονομικών σχέσεων μεταξύ αυτών και της Κοινότητας στο σύνολό της. Το άρθρο 183, σημείο 1, ΕΚ, ορίζει ότι τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στις εμπορικές τους συναλλαγές με τις ΥΧΕ το καθεστώς που διέπει τις μεταξύ τους σχέσεις δυνάμει της Συνθήκης.

13. Δυνάμει του άρθρου 187 ΕΚ, το Συμβούλιο εξέδωσε πολλές αποφάσεις προβλέπουσες τις λεπτομέρειες εφαρμογής και τη διαδικασία της συνδέσεως μεταξύ των ΥΧΕ και της Κοινότητας. Η εφαρμοστέα εν προκειμένω απόφαση είναι η απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991 [7], η οποία, κατά το άρθρο 240, παράγραφος 1, ισχύει για περίοδο δέκα ετών από 1ης Μαρτίου 1990.

14. Διάφορες διατάξεις της ως άνω αποφάσεως τροποποιήθηκαν με την απόφαση 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της απόφασης 91/482/ΕΟΚ [8]. Επιπλέον, στις 25 Φεβρουαρίου 2000, το Συμβούλιο παρέτεινε την εν λόγω απόφαση μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2001 [9].

15. Δυνάμει του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών. Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως προσθέτει ότι, «με την επιφύλαξη [του άρθρου] 108β, η Κοινότητα δεν επιβάλλει στις εισαγωγές των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ ούτε ποσοτικούς περιορισμούς, ούτε μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

16. Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως (στο εξής: παράρτημα ΙΙ) όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον ορισμό της εννοίας των προϊόντων καταγωγής. Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω παραρτήματος, ως προϊόν καταγωγής των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής ή του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) θεωρείται το προϊόν που έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εντός αυτών.

7 — Απόφαση σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1).

8 — ΕΕ L 329, σ. 50 (στο εξής, ομού με την απόφαση 91/482: απόφαση ΥΧΕ).

9 — Βλ. την απόφαση 2000/169/ΕΚ (ΕΕ L 55, σ. 67).

17. Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος ΙΙ περιλαμβάνει έναν πίνακα των εργασιών κατεργασίας ή μεταποιήσεως που θεωρούνται ανεπαρκείς για να προσδώσουν την ιδιότητα του προϊόντος καταγωγής σε ένα προϊόν προελεύσεως, μεταξύ άλλων, από ΥΧΕ.

18. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ ορίζει, ωστόσο, τα ακόλουθα: «Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.» Πρόκειται για τους αποκαλούμενους κανόνες «σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ».

19. Βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του παραρτήματος ΙΙ, οι κανόνες αυτοί σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ εφαρμόζονται σε «όλες τις κατεργασίες ή μεταποιήσεις που πραγματοποιούνται στις ΥΧΕ, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών που απαριθμούνται στο άρθρο 3, παράγραφος 3».

20. Η απόφαση 97/803 περιόρισε όμως την εφαρμογή των ως άνω κανόνων σωρεύσεως, προσθέτοντας στην απόφαση 91/482 το άρθρο 108β, η παράγραφος 1 του οποίου ορίζει ότι «η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης». Ωστόσο, η απόφαση 97/803 δεν περιόρισε την εφαρμογή του κανόνα σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

II — Τα επίδικα μέτρα διασφαλίσεως

21. Το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να λαμβάνει «τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως» σε δύο περιπτώσεις. Η πρώτη είναι όταν «η εφαρμογή της [αποφάσεως ΥΧΕ] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα». Η δεύτερη είναι όταν «δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής».

22. Και στις δύο περιπτώσεις, ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή οφείλει να επιλέγει «τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας». Ακόμη, «τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν».

23. Στις 15 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή εξέδωσε βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τον κανονισμό (ΕΚ) 2423/1999, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ

1701 και τα μείγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών [10].

24. Το προοίμιο του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«(1) Τους τελευταίους μήνες εμφανίστηκαν σημαντικές δυσχέρειες που ενέχουν κίνδυνο σημαντικής επιδείνωσης της καταστάσεως στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα· οι δυσχέρειες αυτές προέρχονται από εισαγωγές ποσοτήτων ζάχαρης που αυξάνονται συνεχώς από το 1997, ως έχουν αθροιστικώς [με σώρευση] καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ καθώς και με τη μορφή μειγμάτων ζάχαρης και κακάου [...] καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών [...]·

(2) οι εισαγωγές αυτές ενέχουν τον κίνδυνο σημαντικής επιδείνωσης της λειτουργίας της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα και πολύ επιζήμιες επιπτώσεις για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες του τομέα της ζάχαρης·

(3) υπάρχει κίνδυνος μεγάλης αποσταθεροποίησης της λειτουργίας της οργάνωσης της αγοράς· η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή στην κοινοτική αγορά· με τον τρόπο αυτό κάθε εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης σε τιμή κατώτερη από εκείνη της [παρεμβάσεως], οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά αυτή· για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό αυτό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου)· οι εξαγωγές αυτές περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τις συμφωνίες της ΓΣΔΕ· οι εισαγωγές αυτές μειώνουν με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα εξαγωγής ζάχαρης με ποσόστωση· για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση αυτή, θα πρέπει να προβλεφθεί η μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής·

(4) υπάρχει επίσης κίνδυνος να υποστούν σοβαρές ζημιές οι κοινοτικοί επιχειρηματίες από αυτές τις αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης· πράγματι, τώρα η ΚΟΑ (κοινή οργάνωση αγοράς) της ζάχαρης χαρακτηρίζεται, αφενός μεν από την αρχή της αυτοχρηματοδότησης με επιβάρυνση των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης, της διάθεσης των πλεονασμάτων ζάχαρης που παρέχεται στην Κοινότητα, ιδίως με επιστροφές κατά την εξαγωγή, και αφετέρου από την ελάχιστη τιμή, που θα πρέπει να πληρώσουν οι ευρωπαίοι παραγωγοί ζάχαρης για τα ζαχαρότευτλα τα οποία αποτελούν την πρώτη ύλη· όταν αυτές οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης, ως έχουν ή με τη μορφή προϊόντων με υψηλή συγκέντρωση ζάχαρης, λαμβάνουν χώρα σε τιμές κατώτερες από εκείνες τις οποίες οι κοινοτικοί παραγωγοί μπορούν να πωλήσουν συγκρίσιμα προϊόντα, οι εισαγωγές αυτές αποσταθεροποιούν σε μεγάλο βαθμό τη δραστηριότητα των κοινοτικών επιχειρήσεων· οι επιχειρήσεις αυτές, λόγω των περιορισμών υπέρ των γεωργών οι οποίες έχουν καθοριστεί από την κοινή γεωργική πολιτική, δεν μπορούν να συναγωνιστούν κατά τον τρόπο αυτό εισαγόμενα προϊόντα·

10 — ΕΕ L 294, σ. 11.

(5) η αύξηση του όγκου των εξαγωγών με επιστροφή είναι δυνατόν να συνεπάγεται τον κίνδυνο, επιπλέον, να αυξηθούν οι μοναδιαίες δαπάνες που αναλαμβάνονται για την εξαγωγή ζάχαρης με ποσόστωση και κατά συνέπεια, το ποσό της εισφοράς στην παραγωγή που επιβαρύνει τους κοινοτικούς παραγωγούς ζάχαρης».

25. Για τους λόγους αυτούς η Επιτροπή αποφάσισε να προβλέψει μια ελάχιστη τιμή για τις εισαγωγές ζάχαρης σωρευτικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2423/1999 ορίζει τα ακόλουθα:

«Η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα, με δασμολογική απαλλαγή, των προϊόντων που υπάγονται στην κλάση ΣΟ 1701, αθροιστικά καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ, εξαρτάται από τον όρο ότι η τιμή CIF του ασυσκεύαστου προϊόντος [...] δεν θα είναι χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως που [ισχύει για τα] εν λόγω προϊόντα.»

26. Όσον αφορά τα μείγματα ζάχαρης και κακάου των κωδικών ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 (στο εξής: μείγματα), η Επιτροπή αποφάσισε να εξαρτήσει τη θέση τους σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας Κοινότητα από τη διαδικασία κοινοτικής επιτηρήσεως που προβλέπει το άρθρο 308δ του κανονισμού 2454/93 [11], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1427/97 της Επιτροπής της 23ης Ιουλίου 1997 [12].

27. Ο κανονισμός 2423/1999 ίσχυε από 16 Νοεμβρίου 1999 μέχρι 29 Φεβρουαρίου 2000, σύμφωνα με το άρθρο 3 αυτού.

28. Στις 29 Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή εξέδωσε, επίσης βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τον κανονισμό (ΕΚ) 465/2000, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ [13].

29. Το προοίμιο του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«(1) Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι εισαγωγές ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701)

11 — Κανονισμός της Επιτροπής της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).

12 — ΕΕ L 196, σ. 31. Η διαδικασία που προέβλεψε το άρθρο 308δ του κανονισμού αυτού συνίσταται στην επιβολή της υποχρεώσεως στα κράτη μέλη να «παρέχουν στην Επιτροπή μία φορά κάθε μήνα, ή συχνότερα [...], λεπτομέρειες για τις ποσότητες των προϊόντων που τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία με υπαγωγή σε προτιμησιακές δασμολογικές ρυθμίσεις κατά τους προηγούμενους μήνες».

13 — ΕΕ L 56, σ. 39.

και μειγμάτων [...] προέλευσης [ΥΧΕ] παρουσιάζουν μεγάλη αύξηση από το έτος 1997, ιδίως με σώρευση της καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ. Οι εν λόγω εισαγωγές εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 48 000 τόνους το 1999 [...].

[...]

(4) Τα τελευταία έτη ανέκυψαν δυσχέρειες στην κοινοτική αγορά ζάχαρης. Η εν λόγω αγορά είναι πλεονασματική. Η κατανάλωση είναι σταθερή σε επίπεδο περίπου 12,7 εκατ. τόνους. Η παραγωγή κυμαίνεται μεταξύ 16,7 και 17,8 εκατ. τόνους. Τοιουτοτρόπως, κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα εκτοπίζει ωθώντας την εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά της για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές —με όριο ορισμένες ποσοστώσεις— από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου). Εντούτοις, οι εξαγωγές με χορήγηση επιστροφής περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τη συμφωνία για τη γεωργία που έχει συναφθεί στο πλαίσιο του Γύρου της Ουρουγουάης και μειώνονται από 1 555 600 τόνους για την περίοδο 1995/1996 σε 1 273 500 τόνους κατά την περίοδο 2000/2001.

(5) Οι δυσχέρειες αυτές ενέχουν τον κίνδυνο ισχυρής αποσταθεροποίησης της ΚΟΑ. Για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 που αρχίζει την 1η Ιουλίου 2000, διαβλέπεται, με βάση τις πλέον συντηρητικές διαθέσιμες σήμερα εκτιμήσεις, μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών κατά περίπου 500 000 τόνους [...] Κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός των.»

30. Γι' αυτό η Επιτροπή αποφάσισε να περιορίσει τη σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ περί της οποίας κάνει λόγο το άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ σε ποσότητα 3 340 τόνων ζάχαρης για τη ζάχαρη και τα μείγματα.

31. Σύμφωνα με το άρθρο 3 αυτού, ο κανονισμός 465/2000 ίσχυε από 1ης Μαρτίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 2000.

32. Στις 29 Σεπτεμβρίου 2000 η Επιτροπή εξέδωσε, και πάλι βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τον κανονισμό (ΕΚ) 2081/2000, για τη συνέχιση της εφαρμογής μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ [14].

14 — ΕΕ L 246, σ. 64.

33. Το προοίμιο του κανονισμού αυτού έχει ως ακολούθως:

«(1) Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι εισαγωγές ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701) και μειγμάτων [...] προέλευσης των [ΥΧΕ] παρουσίασαν μεγάλη αύξηση από το έτος 1997 έως το 1999 [...]. Οι εν λόγω εισαγωγές εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 53 000 τόνους το 1999 [...].

[...]

(4) Τα τελευταία έτη ανέκυψαν δυσχέρειες στην κοινοτική αγορά ζάχαρης. Η εν λόγω αγορά είναι πλεονασματική. Η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή σε επίπεδο περίπου 12,8 εκατομμυρίων [τόνων] ετησίως. Η παραγωγή εντός ποσοστώσεων ανέρχεται περίπου σε 14,3 εκατομμύρια τόνους ετησίως. Τοιουτοτρόπως, κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα εκτοπίζει ωθώντας στην εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης, η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά της. Για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές —με όριο ορισμένες ποσοστώσεις— από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσό ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου). Εντούτοις, οι εξαγωγές με χορήγηση επιστροφής περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους από τη συμφωνία με τη γεωργία που έχει συναφθεί στο πλαίσιο του Γύρου της Ουρουγουάης [...] και μειώνονται από 1 555 600 τόνους για την περίοδο 1995/96 σε 1 273 500 τόνους κατά την περίοδο 2000/01.

(5) Οι δυσχέρειες αυτές ενέχουν τον κίνδυνο ισχυρής [αποσταθεροποίησης] της ΚΟΑ ζάχαρης. Για την περίοδο εμπορίας 2000/01, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τις ποσοστώσεις των κοινοτικών παραγωγών κατά περίπου 500 000 τόνους [...]. Κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός των.

(6) Κατά συνέπεια, εξακολουθούν να υπάρχουν δυσχέρειες που ενέχουν τον κίνδυνο επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας [...]».

34. Γι' αυτό η Επιτροπή περιόρισε τη σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ σε 4 848 τόνους ζάχαρης για τη ζάχαρης και τα μείγματα.

35. Ο κανονισμός 2081/2000 ίσχυε από 1ης Οκτωβρίου 2000 μέχρι 28 Φεβρουαρίου 2001, σύμφωνα με το άρθρο 3 αυτού.

III — Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

36. Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 2000 (C-26/00), στις 12 Μαΐου 2000 (C-180/00) και στις 6 Δεκεμβρίου 2000 (C-452/00), το Βασίλειο των Κάτω Χωρών άσκησε προσφυγές στρεφόμενες κατά των κανονισμών 2423/1999, 465/2000 και 2081/2000 (στο εξής: προσβαλλόμενοι κανονισμοί ή επίδικοι κανονισμοί).

37. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε από το Δικαστήριο να ακυρώσει τους κανονισμούς και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38. Η Επιτροπή, καθής, και το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, ζητούν την απόρριψη των προσφυγών και την καταδίκη του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα. Η Γαλλική Δημοκρατία, στην οποία επετράπη να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής στην υπόθεση C-180/00, δεν κατέθεσε παρατηρήσεις.

IV — Επί των προσφυγών

39. Στις τρεις υποθέσεις η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει τρεις ταυτόσημους λόγους ακυρώσεως:

— παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ·

— παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ και

— παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, την οποία επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ.

40. Στις υποθέσεις C-180/00 και C-452/00 το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προβάλλει έναν ακόμη λόγο, στηριζόμενο σε κατάχρηση εξουσίας.

41. Αρχίζω με την εξέταση των λόγων που αφορούν την παράβαση των διατάξεων του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ (σημεία Α και Β), στη συνέχεια δε εξετάζοντας τον λόγο που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας (σημείο Γ), τελειώνοντας με τον λόγο περί της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως (σημείο Δ).

Α — *Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ*

42. Με τον πρώτο λόγο η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι πληρούνταν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο λόγος αυτός υποδιαιρείται σε έξι σκέλη, που θα εξετάσω διαδοχικά.

43. Προεισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί εν συντομία η έκταση του ελέγχου που μπορεί να ασκείται επί αποφάσεως εκδοθείσας δυνάμει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ.

44. Κατά πάγια νομολογία, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ [15]. Η εξουσία αυτή αφορά όχι μόνον την ύπαρξη ανάγκης και το σκόπιμο μιας επεμβάσεως δυνάμει της διατάξεως αυτής [16], αλλά και τη φύση και το περιεχόμενο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν [17].

45. Όπως εξέθεσα σε άλλη ευκαιρία [18], η αναγνώριση μιας τέτοιας εξουσίας δικαιολογείται από το γεγονός ότι, για την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τα κοινοτικά όργανα πρέπει γενικά να προβαίνουν σε στάθμιση διισταμένων συμφερόντων και να καταλήγουν σε λύσεις στο πλαίσιο πολιτικών επιλογών που υπάγονται στις ευθύνες τους [19]. Η εν λόγω διακριτική εξουσία, επομένως, αντιστοιχεί προς τις πολιτικές ευθύνες τις οποίες το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ αναθέτει στα κοινοτικά όργανα [20].

46. Σύμφωνα με τη νομολογία, η αναγνώριση μιας τέτοιας εξουσίας συνεπάγεται περιορισμό του δικαστικού ελέγχου. Πράγματι, το Δικαστήριο δέχεται ότι, στην περίπτωση αυτή, ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση

15 — Βλ. ιδίως τις αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I 769, σκέψη 48), και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψεις 61 και 62), και C-301/97 (Συλλογή 2001, σ. I-8853, σκέψεις 73 και 74).

16 — Βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 122), που επιβεβαιώθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, και της 10ης Φεβρουαρίου 2000, Τ-32/98 και Τ-41/98, Nederlandse Antillen κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II 201, σκέψη 78).

17 — Βλ., ιδίως, την προαναφερθείσα απόφαση C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 και τις εκεί παρατιθέμενες παραπομπές.

18 — Βλ. τις προτάσεις μου στις εκκρεμείς υποθέσεις ενώπιον του Δικαστηρίου C-40/03 P και C-41/03 P, Rica Foods κατά Επιτροπής (σκέψεις 44, 45 και 50).

19 — Βλ., για παράδειγμα, τις αποφάσεις της 8ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, Emesa Sugar (Συλλογή 2000, σ. I-675, σκέψη 53), και C-110/97, σκέψη 63, και C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσες, σκέψεις 64 έως 68 και 75).

20 — Βλ. επίσης, σχετικά με άλλες κοινοτικές διατάξεις, τις αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 1990, C-267/88 έως C-285/88, Wuidart κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-435, σκέψη 14)· της 26ης Ιουνίου 1990, C-8/89, Zardi (Συλλογή 1990, σ. I-2515, σκέψη 11), και του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-162/94, NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-427, σκέψη 70).

του αν τηρήθηκαν οι διαδικαστικοί κανόνες και οι κανόνες περί της αιτιολογήσεως, του αν τα πραγματικά περιστατικά που ελήφθησαν υπόψη για την αμφισβητουμένη επιλογή ήσαν ακριβή και του αν υφίσταται πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας [21].

47. Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας Poiares Maduro [22], ο περιορισμός επομένως δεν αφορά την έκταση του δικαιοδοτικού ελέγχου, διότι σε όλες τις περιπτώσεις ο έλεγχος αφορά τα διάφορα ελαττώματα που παραθέτει το άρθρο 230 ΕΚ, δηλαδή την έλλειψη αρμοδιότητας, την παράβαση ουσιώδους τύπου, την παράβαση κανόνα δικαίου και την κατάχρηση εξουσίας. Ο περιορισμός αφορά κυρίως την *ένταση* του ελέγχου, υπό την έννοια ότι ο δικαστής θα περιορίζεται στην εξακρίβωση της ανυπαρξίας προδήλων παραβάσεων και προφανών σφαλμάτων στο πλαίσιο της τηρήσεως του εφαρμοστέου δικαίου και της εκτιμήσεως των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών.

48. Στη συνέχεια, πιστεύω ότι η ένταση του δικαιοδοτικού ελέγχου κυμαίνεται ανάλογα με το αν πρόκειται για διακριτική ευχέρεια πολιτικής ή τεχνικής φύσεως [23]. Πράγματι, έστω και αν ο δικαστικός έλεγχος σαφώς περιορίζεται και στις δύο περιπτώσεις στην «πρόδηλη πλάνη», πιστεύω, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας, ότι ο δικαστικός έλεγχος είναι λιγότερο αυστηρός όταν, όπως εν προκειμένω, η επίμαχη πράξη προκύπτει από την εκ μέρους κοινοτικού οργάνου άσκηση διακριτικής ευχέρειας πολιτικής φύσεως.

49. Επομένως, οι μομφές που διατυπώνει η Ολλανδική Κυβέρνηση πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα αυτών των αρχών.

50. Με το πρώτο σκέλος του λόγου της η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι ποσότητες ζάχαρης και μειγμάτων που εισάγονται από τις ΥΧΕ δεν δικαιολογούν τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως δυνάμει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ. Εκθέτει ότι, βάσει στατιστικών που τηρεί η Στατιστική Υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Eurostat), το 1999 οι εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων ανέρχονταν, αντιστοίχως, σε 51 618,3 τόνους και σε 18 021,9 τόνους. Όμως, οι εν λόγω ποσότητες είναι αμελητέες όταν συγκρίνονται με άλλα στοιχεία. Πράγματι:

— κατά την εκτίμηση του Nederlands Economisch Instituut (ολλανδικού ινστιτούτου οικονομίας) του 1997, η

21 — Βλ., ως πρόσφατο παράδειγμα, την απόφαση της 8ης Μαΐου 2003, C-328/99 και C-399/00, Ιταλία και SIM 2 Multimedia κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-4035, σκέψη 39). Στον συγκεκριμένο τομέα του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, το Δικαστήριο χρησιμοποιεί γενικά διαφορετική φρασεολογία. Το Δικαστήριο δέχεται ότι, «ενόψει τέτοιας εξουσίας, στον [κοινοτικό δικαστή] εναπόκειται να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκηση της εξουσίας αυτής πάσχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας [ή] αν ακόμα η Επιτροπή υπερέβη προφανώς τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως» [βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα (σκέψη 48), και Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσες (C-110/97, σκέψεις 61 και 62, και C-301/97, σκέψεις 73 και 74)]. Εντούτοις, θεωρώ τη διατύπωση αυτή λιγότερο ορθή σε σχέση με εκείνη που χρησιμοποιείται στο σημείο 46 των σημερινών προτάσεών μου, καθόσον παραλείπει να κάνει λόγο για τον έλεγχο ορισμένων στοιχείων, όπως η ουσιαστική ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών ή η τήρηση των διαδικαστικών κανόνων και των κανόνων περί αιτιολογήσεως. Επιπλέον, δεν είναι σαφής η διαφορά μεταξύ υπάρξεως «προδήλης πλάνης» και της καταστάσεως στην οποία το κοινοτικό όργανο «υπερέβη προδήλως τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας».

22 — Προτάσεις στην εκκρεμή ενώπιον του Δικαστηρίου υπόθεση C-141/02 P, Επιτροπή κατά max.mobil (σημεία 77 και 78).

23 — Επί της διακρίσεως αυτής βλ. τις προτάσεις μου στις εκκρεμείς υποθέσεις C-40/03 P και C-41/03 P, Rica Foods κατά Επιτροπής (σημεία 45 έως 49).

μέγιστη δυνατότητα εξαγωγών των ΥΧΕ ανέρχεται σε 100 000 με 150 000 τόνους·

— η συνολική παραγωγή ζάχαρης εντός της Κοινότητας κυμαίνεται μεταξύ 16,7 και 17,8 εκατομμυρίων τόνων, οπότε οι επίμαχες εισαγωγές αντιπροσωπεύουν μόλις το 0,4 % της κοινοτικής παραγωγής, και

— οι προτιμησιακές εισαγωγές ζάχαρης προελεύσεως κρατών ΑΚΕ και Ινδίας ανέρχονται, αντιστοίχως, σε 1,7 εκατομμύρια τόνους και σε 279 000 τόνους, οπότε οι επίμαχες εισαγωγές αντιπροσώπευαν μόλις το 3 % των εν λόγω προτιμησιακών εισαγωγών.

51. Η Ολλανδική Κυβέρνηση θεωρεί, επομένως, ότι οι επίμαχες ποσότητες δεν μπορούσαν να συνιστούν κίνδυνο διαταράξεως της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

52. Κατά κάποιο τρόπο, η εν λόγω πρώτη αιτίαση έχει εξεταστεί από το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar.

53. Είναι γνωστό ότι, στην ως άνω υπόθεση, είχε υποβληθεί στο Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος των διατάξεων της αποφάσεως 97/803 που εισήγαγε ποσόστωση 3 000 τόνων για τη ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ [24]. Το αιτούν δικαστήριο ερωτούσε, ιδίως, αν έπρεπε να θεωρηθεί ότι η θέσπιση της ποσοστώσεως αυτής, η οποία δικαιολογείτο από την απειλή που αντιπροσώπευε η ελεύθερη πρόσβαση των προϊόντων ΥΧΕ και η διατήρηση του κανόνα της σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ για την κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης [25], ήταν σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας [26]. Συναφώς, η προσφεύγουσα της κύριας δίκης είχε ρητά επιστήσει την προσοχή του Δικαστηρίου επί του γεγονότος ότι οι εισαγωγές ζάχαρης ΥΧΕ ήταν αμελητέες, διότι αντιπροσώπευαν, για το σύνολο των ΥΧΕ, λιγότερο από το 4 % των προτιμησιακών εισαγωγών προελεύσεως, μεταξύ άλλων, κρατών ΑΚΕ [27].

54. Ο γενικός εισαγγελέας Ruiz-Jarabo Colomer δεν δέχθηκε το επιχείρημα αυτό, αναφέροντας με τις προτάσεις του τα ακόλουθα [28]:

«[...] Όπως δείχνουν τα πληροφοριακά στοιχεία που παρασχέθηκαν από την Επιτροπή [...] η ευρωπαϊκή αγορά ζάχαρης βρίσκεται τώρα σε πρόσκαιρη ισορροπία. Κατόπιν της επιβολής ποσοστώσεων, η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης από ζαχαρότευτλα ανέρχεται σε 13,4 εκατομμύρια

24 — Βλ. το σημείο 20 των προτάσεών μου αυτών.
25 — Βλ. απόφαση 97/803 (έβδομη αιτιολογική σκέψη).
26 — Απόφαση Emesa Sugar, προαναφερθείσα (σκέψη 51).
27 — Όπ.π. (σημείο 52).
28 — Σημεία 86 έως 88.

τόνους, πράγμα που υπερβαίνει την ποσότητα ζάχαρης που καταναλώνεται στην Κοινότητα, η οποία είναι κατά προσέγγιση 12,7 εκατομμύρια τόνοι. Επιπλέον, η Κοινότητα εισάγει από τις ΑΚΕ 1,3 εκατομμύρια τόνους ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο για να αντιμετωπίσει την ειδική ζήτηση για την ποικιλία αυτή. Εξάλλου, λόγω των συμφωνιών που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), η Κοινότητα είναι υποχρεωμένη να επιτρέπει την εισαγωγή 400 000 τόνων ζάχαρης από τρίτες χώρες.

Δεδομένου ότι η συνολική ζήτηση ζάχαρης στην Κοινότητα είναι χαμηλότερη από την προσφορά, ένα μέρος της διαθέσιμης ζάχαρης προορίζεται για εξαγωγή. Παρ' όλ' αυτά, λόγω της σημαντικής διαφοράς μεταξύ του επιπέδου των τιμών της διεθνούς αγοράς και αυτού της Κοινότητας (το δεύτερο αντιπροσωπεύει περί το 300% του πρώτου), η πώληση αυτή πρέπει να τυγχάνει επιδοτήσεων υπό μορφή επιστροφών λόγω εξαγωγής. Το ποσό των επιστροφών αυτών είναι τώρα 470 ευρώ ανά τόνο. Επίσης, για τη μεγίστη ποσότητα ζάχαρης που μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο επιδοτούμενων εξαγωγών έχουν γίνει συμφωνίες στο πλαίσιο του ΠΟΕ. Στα επόμενα χρόνια, το ανώτατο αυτό όριο θα πρέπει να μειωθεί κατά 20%.

[...]

[Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών], δεν νομίζω ότι η λύση που επέλεξε το Συμβούλιο ήταν δυσανάλογη [προς τον επιδιωκόμενο σκοπό]. Οι πιο πάνω αριθμοί δείχνουν ότι [...] η κοινοτική αγορά είναι πλεονασματική και ότι η ισορροπία επιτυγχάνεται μόνο χάρη στις επιδοτούμενες εξαγωγές. Κάθε πρόσθετη ποσότητα ζάχαρης που εισέρχεται στην αγορά θα ανάγκαζε τα κοινοτικά όργανα να αυξήσουν το ποσό των επιδοτήσεων λόγω εξαγωγής (στα όρια που εκτίθενται πιο πάνω) ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των ευρωπαίων παραγωγών. Σε κάθε περίπτωση, η κοινή οργάνωση της αγοράς ζάχαρης θα υφίστατο σημαντική διατάραξη, αντίθετη προς τους στόχους της κοινής γεωργικής πολιτικής».

55. Το Δικαστήριο ακολούθησε τη συλλογιστική αυτή, διότι στη σκέψη 56 της προαναφερθείσα αποφάσεως Emesa Sugar, έκρινε ότι:

«[...] από τη δικογραφία προκύπτει ότι κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 97/803, πρώτον, υπήρχε πλεόνασμα της κοινοτικής παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα σε σχέση με την κατανάλωση εντός της Κοινότητας, στο οποίο προσετίθεντο οι εισαγωγές ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο από τα κράτη ΑΚΕ, οι οποίες πραγματοποιούνταν προς κάλυψη της συγκεκριμένης ζητήσεως για το προϊόν αυτό και προς εκπλήρωση της υποχρεώσεως της Κοινότητας, κατ' εφαρμογή των συμφωνιών που είχαν συναφθεί στο πλαίσιο του ΠΟΕ, να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες. Δεύτερον, η Κοινότητα ήταν επίσης υποχρεωμένη να επιδοτεί τις εξαγωγές ζάχαρης, υπό μορφή επιστροφών λόγω εξαγωγής και εντός των ορίων των συμφωνιών που είχαν συναφθεί στο πλαίσιο του ΠΟΕ. Υπό τις συνθήκες αυτές, καλώς το Συμβούλιο έκρινε ότι οποιαδήποτε πρόσθετη ποσότητα ζάχαρης, *έστω και ελάχιστη σε σύγκριση με την κοινοτική παραγωγή*, θα ανάγκαζε τα κοινοτικά όργανα, αν έφθανε

στην αγορά της Κοινότητας, να αυξήσουν τις επιδοτήσεις των εξαγωγών [...] ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των Ευρωπαίων παραγωγών, πράγμα που θα διατάρασσε την κοινοτική αγορά ζάχαρης [...] και θα αντέβαινε προς τους σκοπούς της κοινής γεωργικής πολιτικής» [29].

56. Προσθέτω ότι το 1997, κατά την έκδοση της αποφάσεως 97/803, οι εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων προελεύσεως των ΥΧΕ ανέρχονταν, αντιστοίχως, σε 10 372,2 τόνους και σε 877,7 τόνους [30].

57. Όμως, κατά τον χρόνο της εκδόσεως των επίδικων κανονισμών, το 1999, οι ίδιες εισαγωγές ανέρχονταν, αντιστοίχως, σε 53 519,9 τόνους και σε 14 020 τόνους [31].

58. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορώ να αντιληφθώ πώς θα μπορούσε να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Ολλανδικής Κυβερνήσεως. Πράγματι, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκρινε τον Φεβρουάριο του 2000 ότι εισαγωγές ζάχαρης ύψους 10 000 τόνων αποτελούσαν κίνδυνο διαταράξεως για την κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης, κατά μείζονα λόγο πρέπει να γίνει δεκτό εν προκειμένω ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι εισαγωγές πέντε έως δεκαπέντε φορές μεγαλύτερες δημιουργούσαν «δυσχέρειες» και κίνδυνο «χειροτερεύσεως» για την ίδια κοινή οργάνωση αγοράς.

59. Το δεύτερο σκέλος αφορά μόνον τον κανονισμό 2423/1999 [32]. Η Ολλανδική Κυβέρνηση αμφισβητεί τον ισχυρισμό ότι η ζάχαρη και τα μείγματα προελεύσεως των ΥΧΕ πωλούνταν εντός της Κοινότητας σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως (όσον αφορά τη ζάχαρη) ή από την τιμή στην οποία την πωλούσαν οι κοινοτικοί παραγωγοί (όσον αφορά τα μείγματα και τα παρόμοια προϊόντα). Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε την παραμικρή ένδειξη σχετικά με τέτοια πραγματικά περιστατικά.

60. Είναι αλήθεια, όπως υπογραμμίζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων προελεύσεως ΥΧΕ πραγματοποιούνταν σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως στην κοινοτική αγορά. Όσον αφορά τη ζάχαρη, δήλωσε, με το υπόμνημα αντικρούσεως [33], ότι στηρίχθηκε επ' αυτού σε σχετική «υποψία». Όσον αφορά τα μείγματα, από τη δικογραφία προκύπτει ότι στηρίχθηκε σε πληροφορίες που της παρέσχαν κοινοτικοί επιχειρηματίες [34], πληροφορίες τις οποίες ωστόσο αμφισβήτησε το

29 — Η υπογράμμιση δική μου.

30 — Στατιστικές της Eurostat για τις εξαγωγές των ΥΧΕ προς την Κοινότητα προϊόντων των κωδικών ΣΟ 1806 10 30, 1806 10 90 και 1701 για τα έτη 1991-2000 (παράρτημα στο υπόμνημα παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στις υποθέσεις C-26/00, C-180/00 και C-452/00).

31 — Όπ.π.

32 — Βλ. το δικόγραφο της προσφυγής στην υπόθεση C-26/00 (σημείο 52).

33 — Σημεία 5, 7 και 26.

34 — Βλ. τα έγγραφα με τον τίτλο «Offres produits d'Aruba» και «Listado de preparaciones» (παραρτήματα 3a και 3b του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-26/00).

Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά τη διαδικασία που προβλέπει το παράρτημα IV της αποφάσεως ΥΧΕ [35].

61. Εντούτοις, πιστεύω ότι το κενό αυτό, όσο σοβαρό και αν είναι, δεν είναι τέτοιας φύσεως ώστε να οδηγήσει σε ακύρωση του κανονισμού 2423/1999. Πράγματι, από τις αιτιολογίες της πράξεως αυτής, αλλά και από το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η έκδοσή της [36], προκύπτει ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας τον κανονισμό αυτό, θεώρησε ότι η αύξηση των επίμαχων εισαγωγών είχε δημιουργήσει μια σειρά από «δυσχέρειες».

62. Η πρώτη σειρά δυσχερειών ενέχει τον κίνδυνο επιδεινώσεως της λειτουργίας της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης [37]. Η Επιτροπή σημειώνει ότι, καθόσον η κατανάλωση ζάχαρης είναι σταθερή στην Κοινότητα, οι αυξανόμενες εισαγωγές ζάχαρης ΥΧΕ οδηγούν αναγκαστικά σε αύξηση των εξαγωγών κοινοτικής ζάχαρης, εξαγωγών που πραγματοποιούνται με επιδοτήσεις. Επομένως, οι εν λόγω επιδοτούμενες εξαγωγές υπάρχει κίνδυνος να περιορίσουν τη δυνατότητα εξαγωγής κοινοτικής ζάχαρης και, μακροπρόθεσμα, να οδηγήσουν σε μείωση των ποσοστώσεων της κοινοτικής παραγωγής.

63. Η δεύτερη σειρά δυσχερειών είναι η ζημία την οποία οι ως άνω εισαγωγές υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσουν στους κοινοτικούς παραγωγούς στον τομέα της ζάχαρης [38]. Η Επιτροπή εκθέτει ότι, όταν οι εισαγωγές ζάχαρης ΥΧΕ πραγματοποιούνται σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως, οι κοινοτικοί παραγωγοί δεν είναι πλέον σε θέση να τις ανταγωνιστούν, διότι είναι και οι ίδιοι υποχρεωμένοι να καταβάλλουν μια ελάχιστη τιμή για την πρώτη ύλη των προϊόντων τους, δηλαδή τα ζαχαρότευτλα [39]. Επιπλέον, οι επίδικες εισαγωγές υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσουν σε αύξηση του όγκου των επιδοτούμενων εξαγωγών και να προκαλέσουν με τον τρόπο αυτό αύξηση των εξόδων που συνδέονται με τις εξαγωγές αυτές, αύξηση η οποία, με τη σειρά της, θα επιφέρει αύξηση της εισφοράς στην παραγωγή που επιβαρύνει τους κοινοτικούς παραγωγούς ζάχαρης [40].

64. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων προελεύσεως των ΥΧΕ πραγματοποιούνταν σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως δεν αποτελεί παρά μόνον ένα από τα στοιχεία που δικαιολόγησαν την έκδοση του κανονισμού 2423/1999.

65. Υπό τις συνθήκες αυτές, πιστεύω ότι το δεύτερο σκέλος του προβαλλόμενου λόγου είναι αβάσιμο. Πράγματι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι οι επίμαχες εισαγωγές δεν πραγματοποιήθηκαν σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως και ότι, επο-

35 — Βλ., για παράδειγμα, το έγγραφο που απέστειλε στην Επιτροπή η μόνιμη αντιπροσωπεία του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στην Ευρωπαϊκή Ένωση στις 2 Ιουλίου 1999 (παράρτημα 4 του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-26/00).

36 — Βλ., ιδίως την ανακοίνωση της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 1999, και την επεξηγηματική σημείωση της Ολλανδικής Κυβερνήσεως στο πλαίσιο των συσκέψεων του Συμβουλίου σχετικά με τα μέτρα διασφαλίσεως που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 2423/1999 (αντιστοίχως παραρτήματα 2 και 5α του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-26/00).

37 — Κανονισμός 2423/1999 (δεύτερη και τρίτη αιτιολογική σκέψη).

38 — Όπ.π. (δεύτερη αιτιολογική σκέψη).

39 — Όπ.π. (τέταρτη αιτιολογική ασκέψη)

40 — Όπ.π. (πέμπτη αιτιολογική σκέψη).

μένως, η Επιτροπή πλανήθηκε επί του σημείου αυτού, το μέτρο διασφαλίσεως που προέβλεπε ο κανονισμός 2423/1999 εξακολουθεί εν πάση περιπτώσει να δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι εν λόγω εισαγωγές υπήρχε κίνδυνος να υποχρεώσουν τα κοινοτικά όργανα να αυξήσουν τον όγκο των επιδοτούμενων εξαγωγών ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των ευρωπαίων παραγωγών, πράγμα το οποίο, κατά τη διατύπωση της προαναφερθείσας αποφάσεως Emesa Sugar [41], συνιστά διατάραξη της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης.

66. Κατά συνέπεια, πιστεύω ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

67. Το τρίτο σκέλος του λόγου αφορά τη δήλωση της Επιτροπής ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων προελεύσεως των ΥΧΕ θα υποχρέωναν τα κοινοτικά όργανα σε ισόποση αύξηση των εξαγωγών κοινοτικής ζάχαρης.

68. Η Ολλανδική Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι τόσο η παραγωγή όσο και η κατανάλωση ζάχαρης εντός της Κοινότητας κυμαίνονται από το ένα έτος στο άλλο, οπότε είναι εσφαλμένος ο ισχυρισμός, τον οποίο προβάλλει η Επιτροπή, ότι κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης «οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης που δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά» [42]. Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, δεν είναι βέβαιο ότι οι εν λόγω εξαγωγές θα ήταν επιδοτούμενες εξαγωγές, όπως διατείνεται η Επιτροπή με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς.

69. Όσον αφορά τα μείγματα, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προσθέτει ότι η κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης δεν μπορεί να διαταράσσεται από εισαγωγές των προϊόντων αυτών, διότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999, το κακάο δεν υπάγεται στην ως άνω κοινή οργάνωση.

70. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η κοινοτική αγορά ζάχαρης είναι πλεονασματική: η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης Α και Β, δηλαδή ζάχαρης που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά και για την οποία χορηγούνται επιστροφές λόγω εξαγωγής, υπερβαίνει ήδη την κοινοτική κατανάλωση ζάχαρης [43]. Επιπλέον, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar [44], η Κοινότητα είναι υποχρεωμένη να εισάγει ορισμένες ποσότητες ζάχαρης τρίτων χωρών δυνάμει των συμφωνιών του ΠΟΕ.

41 — Σκέψεις 40 και 56.

42 — Κανονισμός 2423/1999 (τρίτη αιτιολογική σκέψη)· κανονισμός 465/2000 (τέταρτη αιτιολογική σκέψη), και κανονισμός 2081/2000 (τέταρτη αιτιολογική σκέψη).

43 — Βλ., μεταξύ πολλών πηγών, την ειδική έκθεση 20/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με τη διαχείριση της κοινής οργάνωσης αγορών στον τομέα ζάχαρης, που συνοδεύεται από τις απαντήσεις της Επιτροπής (ΕΕ 2001, C-50, σ. 1, γράφημα 2).

44 — Σκέψη 56.

71. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η παραγωγή και η κατανάλωση ζάχαρης εντός της Κοινότητας μπορούν να κυμαίνονται ελαφρά από έτος σε έτος είναι άνευ σημασίας. Πράγματι, αφού η παραγωγή κοινοτικής ζάχαρης δεν μειώνεται, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ θα οδηγήσει σε αύξηση του πλεονάσματος ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και σε αύξηση των εξαγωγών. Επομένως, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης εντός της Κοινότητας «οδηγεί σε εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης που δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά» [45].

72. Κατά την άποψή μου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη ούτε εκθέτοντας ότι οι εν λόγω εξαγωγές ήταν επιδοτούμενες. Πράγματι, όπως υπογράμμισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 119 της αποφάσεώς του Rica Foods II, μπορεί να υποτεθεί ότι, λόγω της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς, η εισαγόμενη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ καταλαμβάνει τη θέση της κοινοτικής ζάχαρης, η οποία, προκειμένου να διατηρηθεί η ισορροπία της κοινής οργανώσεως αγορών, θα πρέπει να εξάγεται.

73. Όσον αφορά ειδικότερα τα μείγματα, είναι αλήθεια ότι δεν υπάγονται στην κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999. Ωστόσο, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, η περίσταση αυτή δεν αρκεί προς απόδειξη του ότι οι εισαγωγές μειγμάτων καταγωγής ΥΧΕ δεν ενέχουν κανένα κίνδυνο για τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης.

74. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι τα εν λόγω μείγματα έχουν γενικά μεγάλη περιεκτικότητα σε ζάχαρη, οπότε οι επίμαχες εισαγωγές μπορούν να επηρεάσουν τη δυνατότητα των κοινοτικών παραγωγών να πωλούν τη ζάχαρη στους παραγωγούς των ως άνω μειγμάτων. Εξάλλου, φαίνεται ότι, στο παρελθόν, η Επιτροπή έλαβε ήδη μέτρα προς περιορισμό του κινδύνου τον οποίο μπορούσε να αποτελεί για την κοινή οργάνωση αγοράς ζάχαρης μια αύξηση των εισαγωγών προϊόντων με μεγάλη περιεκτικότητα σε ζάχαρη, εν προκειμένω των αναψυκτικών [46].

75. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

45 — Κανονισμός 2423/1999 (τρίτη αιτιολογική σκέψη)· κανονισμός 465/2000 (τέταρτη αιτιολογική σκέψη), και κανονισμός 2081/2000 (τέταρτη αιτιολογική σκέψη).

46 — Βλ., ιδίως, τη συμφωνία με τη μορφή ανταλλαγής εγγράφων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, σχετικά με το πρωτόκολλο αριθ. 2 της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας (ΕΕ 2000, L 76, σ. 12).

76. Με το τέταρτο σκέλος του λόγου η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι επίμαχες εισαγωγές δεν θέτουν κανένα πρόβλημα σε σχέση με τις υποχρεώσεις που υπέχει η Κοινότητα από τις συμφωνίες του ΠΟΕ. Στηριζόμενη στη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1999, Emesa Sugar κατά Επιτροπής[47], εκθέτει ότι η Κοινότητα διέθετε σαφώς επαρκή περιθώρια για να αποδεχθεί την αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μειγμάτων καταγωγής ΥΧΕ μέχρι το έτος 2000.

77. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η τέταρτη αιτίαση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

78. Καταρχάς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ, ναι μεν προβλέπουν όντως ένα ανώτατο όριο για τις επιδοτούμενες εξαγωγές, ωστόσο δεν περιλαμβάνουν καμία υποχρέωση εξαντλήσεως της εν λόγω επιτρεπομένης ποσότητας. Σκοπός των συμφωνιών ΠΟΕ είναι, στην πραγματικότητα, η σταδιακή μείωση των επιδοτουμένων εξαγωγών. Υπό τις συνθήκες αυτές, πιστεύω ότι η Επιτροπή μπορούσε κάλλιστα να αποφασίσει να περιορίσει τις εισαγωγές με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ χωρίς να υποπίπτει σε πλάνη, ακόμα και στην περίπτωση στην οποία οι επιπλέον εξαγωγές οι οποίες θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν συνεπεία των εν λόγω εισαγωγών επρόκειτο να παραμείνουν κάτω από το ανώτατο όριο που έχει καθοριστεί με τις συμφωνίες ΠΟΕ[48].

79. Στη συνέχεια, είδαμε ότι, με την προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar, το Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβάνοντας υπόψη την πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς και τις υποχρεώσεις της Κοινότητας, κάθε συμπληρωματική ποσότητα ζάχαρης ήταν ικανή να διαταράξει τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς της ζάχαρης, καθόσον τα κοινοτικά όργανα θα αναγκάζονταν να αυξήσουν τις επιδοτήσεις λόγω εξαγωγής (εντός των προβλεπομένων από τις συμφωνίες ΠΟΕ ορίων) ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των ευρωπαίων παραγωγών[49]. Επομένως, ακόμα και αν αποδειχθεί ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ παρείχαν πράγματι τη δυνατότητα αποδοχής των επίμαχων εισαγωγών, ωστόσο η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ενείχαν τον κίνδυνο επιδεινώσεως της καταστάσεως της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης[50].

80. Το πέμπτο σκέλος αφορά επίσης τις συνέπειες των επίμαχων εισαγωγών επί της λειτουργίας της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης. Συναφώς, η Ολλανδική Κυβέρνηση διατηρεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το αν η Επιτροπή είχε πράγματι την πρόθεση να μειώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής όταν εξέδωσε τους κανονισμούς 2423/1999 και 465/2000, όπως αναφέρει το κείμενο των πράξεων αυτών. Εν πάση περιπτώσει, θεωρεί ότι μια τέτοια μείωση δεν κατέστη αναγκαία εξαιτίας των επίδικων εισαγωγών.

47 — Τ-44/98 R II (Συλλογή 1999, σ. II-1427, σκέψη 107).

48 — Βλ. επ' αυτού την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-43/98, Emesa Sugar κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-3519, σκέψεις 147 και 148).

49 — Σκέψη 56.

50 — Βλ. επ' αυτού την απόφαση Rica Foods II (σκέψη 139).

81. Η εν λόγω πέμπτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί λόγω ελλείψεως αποδείξεων. Πράγματι, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται ότι η Επιτροπή δεν είχε την πρόθεση να μειώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής κατά τον χρόνο εκδόσεως των κανονισμών 2423/1999 και 465/2000.

82. Εν πάση περιπτώσει, τα μεταγενέστερα από την έκδοση των πράξεων αυτών περιστατικά κλονίζουν την άποψή της, διότι στις 29 Σεπτεμβρίου 2000 η Επιτροπή εξέδωσε πράγματι τον κανονισμό (ΕΚ) 2073/2000 [51], προβαίνοντας, για την περίοδο εμπορίας 2000/2001, σε μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής κατά 498 800 τόνους για τη ζάχαρη Α και Β. Η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού διευκρινίζει ότι η εν λόγω μείωση επήλθε λόγω του ότι «από τις προβλέψεις της περιόδου εμπορίας 2000/2001 διαπιστώνεται η ύπαρξη εξαγώγιμου υπόλοιπου που υπερβαίνει το μέγιστο που έχει προβλεφθεί από τη συμφωνία [ΠΟΕ] για την περίοδο αυτή».

83. Τέλος, με το έκτο σκέλος του προβαλλόμενου λόγου η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι επίμαχες εισαγωγές δεν προκάλεσαν στην πραγματικότητα ζημία στους κοινοτικούς παραγωγούς. Καταρχάς, οι επιστροφές κατά την εξαγωγή χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), δηλαδή από τον προϋπολογισμό της Κοινότητας, και όχι από τους κοινοτικούς παραγωγούς. Στη συνέχεια, το 1999, η ζάχαρη Γ επωλείτο στους παραγωγούς των ΥΧΕ σε διπλάσια σχεδόν τιμή από εκείνη της διεθνούς αγοράς, πράγμα το οποίο παρέσχε τη δυνατότητα στους κοινοτικούς παραγωγούς να πραγματοποιήσουν σημαντικά κέρδη. Τέλος, η Επιτροπή ουδόλως απέδειξε ότι κάθε τόνος εισαγόμενης από τις ΥΧΕ ζάχαρης οδηγούσε σε αντίστοιχη μείωση των πωλήσεων των πωλήσεων των ευρωπαίων παραγωγών.

84. Κατά τη γνώμη μου, τα εν λόγω επιχειρήματα δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμώντας ότι οι επίμαχες εισαγωγές υπήρχε κίνδυνος να είναι επιζήμιες για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες.

85. Καταρχάς, το Δικαστήριο [52] και το Πρωτοδικείο [53] έχουν ήδη κρίνει ότι κατάσταση στην οποία είναι αναγκαία μια μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής συνιστά κίνδυνο «επιδεινώσεως σε τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, καθόσον μια τέτοια μείωση επηρεάζει άμεσα το εισόδημα των κοινοτικών παραγωγών.

86. Στη συνέχεια, είναι γνωστό ότι, δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 2038/1999, για τις εξαγωγές ζάχαρης Α και Β μπορούν

51 — Κανονισμός για τη μείωση στον τομέα της ζάχαρης της εγγυημένης ποσότητας στο πλαίσιο του καθεστώτος των ποσοστώσεων παραγωγής και των αναμενόμενων μεγίστων αναγκών εφοδιασμού των επιχειρήσεων ραφιναρίσματος στο πλαίσιο των προτιμησιακών καθεστώτων εισαγωγής, για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 (ΕΕ L 246, σ. 38).

52 — Απόφαση Emesa Sugar, προαναφερθείσα (σκέψεις 40 και 56).

53 — Απόφαση Rica Foods II (σκέψη 124).

να χορηγούνται επιστροφές λόγω εξαγωγής. Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, οι εν λόγω επιστροφές χρηματοδοτούνται κατά ένα μεγάλο μέρος από τους κοινοτικούς παραγωγούς, μέσω εισφορών στην παραγωγή καθοριζόμενες κάθε έτος από την Επιτροπή [54]. Η Επιτροπή, επομένως, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι οι επίμαχες εισαγωγές υπήρχε κίνδυνος να οδηγήσουν σε αύξηση του όγκου των επιδοτούμενων εξαγωγών και, επομένως, σε αύξηση της εισφοράς στην παραγωγή που βαρύνει τους κοινοτικούς παραγωγούς [55].

87. Όσον αφορά την τιμή πωλήσεως της ζάχαρης Γ, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο το οποίο να παρέχει τη δυνατότητα στο Δικαστήριο να εξακριβώσει ότι οι κοινοτικοί παραγωγοί επώλησαν τη ζάχαρη αυτή σε τιμή διπλάσια από εκείνη της διεθνούς αγοράς. Εντούτοις, και αν ακόμα υποτεθεί ότι πράγματι συνέβη κάτι τέτοιο, το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να αποδείξει πρόδηλη πλάνη της Επιτροπής. Πράγματι, το γεγονός ότι, σε κάποια συγκεκριμένη περίσταση, ορισμένοι παραγωγοί πραγματοποίησαν σημαντικά κέρδη από την πώληση ζάχαρης Γ σε επιχειρηματίες των ΥΧΕ ουδόλως επηρεάζει το γεγονός ότι οι επίμαχες εισαγωγές υπήρχε κίνδυνος να προκαλέσουν διαταραχή στη λειτουργία του συνόλου του τομέα, οδηγώντας τα κοινοτικά όργανα να αυξήσουν τις επιδοτήσεις στην εξαγωγή ή να μειώσουν τις ποσοστώσεις των κοινοτικών παραγωγών.

88. Ομοίως, κατά την άποψή μου δεν ήταν αναγκαίο να αποδείξει η Επιτροπή ότι οι επίμαχες εισαγωγές προκάλεσαν συρρίκνωση των πωλήσεων των κοινοτικών παραγωγών. Όπως είδαμε, το γεγονός ότι οι εν λόγω εισαγωγές υπήρχε κίνδυνος να οδηγήσουν σε αύξηση του ποσού των επιδοτήσεων στην εξαγωγή ή σε μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής αρκεί για να μπορεί η Επιτροπή να θεωρήσει,στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που της παρέχει το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, ότι υφίσταντο «δυσχέρειες» με κίνδυνο «επιδεινώσεως τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας» υπό την έννοια της διατάξεως αυτής.

89. Κατόπιν όλων των προεκτεθεισών σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον πρώτο λόγο ακυρώσεως στο σύνολό του.

Β — Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ

90. Με τον δεύτερο λόγο η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή

54 — Άρθρα 33, παράγραφος 8, του κανονισμού 2038/1999, και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1443/82 της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 1982, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 158, σ. 17), όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια. Ως παραδείγματα κανονισμών περί καθορισμού του ποσού της εισφοράς (συνεισφοράς) στην παραγωγή, βλ. τους κανονισμούς (ΕΚ) 2183/1999 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 1999, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1998/1999, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή, καθώς και του συντελεστή υπολογισμού της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 267, σ. 23) και (ΕΚ) 1993/2001 της Επιτροπής, της 11ης Οκτωβρίου 2001, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2000/01, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 271, σ. 15).

55 — Κανονισμός 2423/1999 (πέμπτη αιτιολογική σκέψη).

παρέβη την αρχή της αναλογικότητας που εκφράζεται στο άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ [56]. Ο εν λόγω λόγος περιλαμβάνει πέντε σκέλη, τα οποία θα εξετάσω διαδοχικά.

91. Υπενθυμίζω προεισαγωγικώς ότι, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, η νομιμότητα μιας κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα τα μέτρα που αυτή προβλέπει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται νομίμως από την εν λόγω ρύθμιση και δεν υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται η δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται το λιγότερο επαχθές [57].

92. Υπενθυμίζω επίσης ότι, σε έναν τομέα όπου, όπως εν προκειμένω, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, μόνον ο προδήλως απρόσφορος χαρακτήρας του μέτρου σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του μέτρου αυτού. Αυτός ο περιορισμός του ελέγχου του Δικαστηρίου επιβάλλεται ιδιαιτέρως όταν η Επιτροπή υποχρεούται να συμβιβάζει διιστάμενα συμφέροντα και, συνεπώς, να επιλέγει μεταξύ διαφόρων εναλλακτικών λύσεων στο πλαίσιο πολιτικών επιλογών που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της [58].

93. Με το πρώτο σκέλος του λόγου η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 αντιβαίνουν προς το προτιμησιακό καθεστώς των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ. Υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του πρωτοκόλλου 8 της Συμβάσεως του Λομέ [59], η Κοινότητα χορήγησε στα κράτη ΑΚΕ ποσόστωση ανερχόμενη περίπου σε 1,7 εκατομμύρια τόνους ζάχαρης, την οποία τα κράτη αυτά μπορούν να εξάγουν με πλήρη ή μερική απαλλαγή δασμών και σε εγγυημένη τιμή [60]. Επομένως, περιορίζοντας τις επίμαχες εισαγωγές σε 3 340 τόνους και, στη συνέχεια, σε 4 848 τόνους, η Επιτροπή έθεσε τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ σε κατάσταση σαφώς δυσμενέστερη σε σχέση με τα προϊόντα καταγωγής χωρών ΑΚΕ, παραβιάζοντας έτσι τη σειρά προτιμήσεως κράτη μέλη/ΥΧΕ/-κράτη ΑΚΕ/τρίτες χώρες, την οποία επιτάσσει η Συνθήκη.

56 — Υπενθυμίζω ότι η διάταξη αυτή έχει ως εξής: «[...] πρέπει κατά προτεραιότητα να επιλεγούν τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες [δυνατές] διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν».

57 — Βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις της 13ης Μαΐου 1997, C-233/94, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. I 2405, σκέψη 54)· της 14ης Ιουλίου 1998, C-284/95, Safety Hi-Tech (Συλλογή 1998, σ. I-4301, σκέψη 57), και τις προαναφερθείσες αποφάσεις Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 52) και Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (C-110/97, σκέψη 122, και C-301/97, σκέψη 131).

58 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 90 και 91)· της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-44/94, Fishermen's Organisations κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-3115, σκέψη 37)· της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-150/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. I-7235, σκέψη 87), και Emesa Sugar, προαναφερθείσα (σκέψη 53).

59 — Απόφαση 91/400/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1991, για τη σύναψη της τέταρτης σύμβασης ΑΚΕ-ΕΟΚ (ΕΕ L 229, σ. 1).

60 — Βλ., ιδίως, τα άρθρα 168 επ. της Συμβάσεως του Λομέ και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 715/90 του Συμβουλίου, της 5ης Μαρτίου 1990, σχετικά με το καθεστώς που εφαρμόζεται σε γεωργικά προϊόντα και σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων, καταγωγής κρατών ΑΚΕ ή των ΥΧΕ (ΕΕ L 84, σ. 85).

94. Είναι αληθές ότι, στο πρωτόκολλο 8 που συναρτάται στη Σύμβαση του Λομέ, η Κοινότητα ανέλαβε την υποχρέωση ενώπιον των χωρών ΑΚΕ να αγοράζει ζάχαρη σε εγγυημένες τιμές και να εισάγει συγκεκριμένη ποσότητα ζάχαρης (1,7 εκατομμύρια τόνους). Οι εν λόγω εισαγωγές πραγματοποιούνται πλήρως ή μερικώς με απαλλαγή από την επιβολή δασμών. Επιπλέον, για να αποφευχθεί να καταστεί νεκρό γράμμα η εγγύηση αυτή, το άρθρο 213 της Συμβάσεως του Λομέ ορίζει ότι η ρήτρα διασφαλίσεως που προβλέπει το άρθρο 177 της εν λόγω Συμβάσεως δεν έχει εφαρμογή στο πλαίσιο του πρωτοκόλλου 8.

95. Αντιθέτως, το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει ότι όλα τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ, οπότε και η ζάχαρη καταρχήν, μπορούν να εισάγονται στην Κοινότητα χωρίς εισαγωγικούς δασμούς. Η ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ έχει επομένως ένα προτιμησιακό καθεστώς σε σχέση με τη ζάχαρη ΑΚΕ.

96. Εντούτοις, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με την απόφαση Rica Foods II [61], το γεγονός ότι η Επιτροπή λαμβάνει ένα μέτρο διασφαλίσεως έναντι ορισμένων προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ δεν μεταβάλλει αυτή την κατάσταση πραγμάτων. Πράγματι, ένα τέτοιο μέτρο είναι εκ φύσεως εξαιρετικού χαρακτήρα, αφορά μια συγκεκριμένη περίπτωση και είναι προσωρινό. Προσθέτω ότι, εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούν μόνον τη ζάχαρη και τα μείγματα που εισάγονται υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Συνεπώς, δεν επιβάλλουν ανώτατο όριο στις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ κατά τους συνήθεις κανόνες καταγωγής, στην περίπτωση που υφίσταται τέτοια παραγωγή.

97. Επομένως, το επιχείρημα που στηρίζεται σε παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος ζάχαρης ΥΧΕ πρέπει να απορριφθεί.

98. Με το δεύτερο σκέλος η Ολλανδική Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή, όταν προτίθεται να λάβει μέτρο διασφαλίσεως, πρέπει να ενημερώνεται για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της στην οικονομία της υπερπόντιας χώρας ή του υπερπόντιου εδάφους και στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Όμως, εν προκειμένω, η Επιτροπή εξέδωσε τους κανονισμούς 2423/1999 και 2081/2000 χωρίς να υπολογίσει τις αρνητικές συνέπειες της εφαρμογής τους για τις ΥΧΕ και τον σχετικό βιομηχανικό τομέα

99. Πράγματι, από τη νομολογία [62] προκύπτει ότι, «όταν η Επιτροπή σκοπεύει να λάβει μέτρα διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πρέπει, στο μέτρο που οι περιστάσεις της

61 — Σκέψη 205.

62 — Αποφάσεις της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I 8949, σκέψη 58), και C-452/98, Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-8973, σκέψη 68). Βλ επίσης την προαναφερθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 25 και 26).

συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της για την οικονομία του εν λόγω κράτους μέλους, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις».

100. Εντούτοις, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή [63], η εν λόγω υποχρέωση δεν επιβάλλεται παρά μόνον «στον βαθμό που το επιτρέπουν οι περιστάσεις» [64]. Όμως, εν προκειμένω, η Επιτροπή εξήγησε τις περιστάσεις τής υπό κρίση υποθέσεως λόγω των οποίων δεν κατέστη δυνατό να προβεί σε εξέταση σε βάθος των συνεπειών των επίδικων μέτρων επί της οικονομίας των ΥΧΕ και επί του σχετικού βιομηχανικού τομέα. Παρ' όλ' αυτά, κατά την άποψή μου, η Επιτροπή ήταν πλήρως πληροφορημένη, όπως η ίδια εδήλωσε [65], περί της καταστάσεως στις Ολλανδικές Αντίλλες, διότι, το 1998, είχαν κινηθεί πολυάριθμες δικαστικές διαδικασίες κατά της αποφάσεως 97/803 η οποία καθόρισε την ποσόστωση για τη ζάχαρη με σώρευση ΑΚΕ/ΥΧΕ [66] και του κανονισμού (ΕΚ) 2553/97 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1997, για λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704, με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ [67].

101. Υπό τις συνθήκες αυτές, πιστεύω ότι δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή παρέβη προδήλως την υποχρέωση που είχε σχετικά με την εκ των προτέρων ενημέρωσή της.

102. Με το τρίτο σκέλος η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αντιβαίνουν προς την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον:

— ο κανονισμός 2423/1999 προβλέπει ότι η τιμή εισαγωγής ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, στο στάδιο CIF ασυσκεύαστου προϊόντος, δεν μπορεί να είναι κατώτερη από την τιμή παρεμβάσεως, και

— οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 περιορίζουν σε 3 340 τόνους, κατόπιν δε σε 4 848 τόνους, την ποσότητα ζάχαρης ΕΚ/ΥΧΕ που μπορεί να εισαχθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6 του παραρτήματος ΙΙ.

63 — Υπόμνημα αντικρούσεως στις υποθέσεις C-180/00 (σημείο 46) και C-452/00 (σημείο 50).

64 — Απόφαση του Πρωτοδικείου Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα (σκέψη 70).

65 — Υπόμνημα αντικρούσεως στις υποθέσεις C-180/00 (σημείο 46) και C-452/00 (σημείο 50).

66 — Βλ. τις αποφάσεις Emesa Sugar, προαναφερθείσα· Emesa Sugar κατά Συμβουλίου (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Αυγούστου 1998, Τ-43/98 R, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-3055, και απόφαση του Πρωτοδικείου, προαναφερθείσα, και Emesa Sugar κατά Επιτροπής [διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Αυγούστου 1998, Τ-44/98 R, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-3079)· του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-363/98 P (R), Συλλογή 1998, σ. I-8787, και C-364/98 P (R), Συλλογή σ. I-8815· του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1999, προαναφερθείσα· της 29ης Σεπτεμβρίου 1999, Τ-44/98 R II, Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-2815· της 6ης Απριλίου 2000, Τ-44/98 R II, Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-1941, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-44/98, Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-3577].

67 — ΕΕ L 349, σ. 26. Βλ. την υπόθεση Τ-54/98, Αρούμπα κατά Επιτροπής [διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 2003 (Συλλογή 2003, σ. ΙΙ-3083)].

103. Όσον αφορά τον κανονισμό 2423/1999, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών θεωρεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση έχει ως αποτέλεσμα να θέτει τους επιχειρηματίες των ΥΧΕ σε δυσμενέστερη κατάσταση σε σχέση με κοινοτικούς επιχειρηματίες. Πράγματι, σε αντίθεση με τους τελευταίους, οι επιχειρηματίες των ΥΧΕ έπρεπε να προσθέτουν στην τιμή «εισαγωγής», δηλαδή στην τιμή παρεμβάσεως, τα έξοδα μεταφοράς των προϊόντων στο εσωτερικό της Κοινότητας, καθώς και τα έξοδα εναποθηκεύσεως και φορτοεκφορτώσεως. Όμως, δεδομένου ότι τα έξοδα αυτά είναι ιδιαίτερα μεγάλα, οι επιχειρηματίες ΥΧΕ δεν είναι πλέον σε θέση να ανταγωνιστούν τους κοινοτικούς επιχειρηματίες.

104. Όσον αφορά τους τρεις προσβαλλόμενους κανονισμούς, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υποστηρίζει ότι θα ήταν προτιμότερο να επιβληθεί μια ελάχιστη τιμή πωλήσεως αντί μια τιμή εισαγωγής ή ένας ποσοτικός περιορισμός. Εξάλλου, αυτή ακριβώς ήταν η προϋπόθεση που έθεσε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου προκειμένου να επιτρέψει στην εταιρία Emesa Sugar να εισαγάγει μια συμπληρωματική ποσόστωση 7 500 τόνων ζάχαρης εν αναμονή της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην προαναφερθείσα υπόθεση. Η Ολλανδική Κυβέρνηση θεωρεί, επομένως, ότι μια ελάχιστη τιμή πωλήσεως θα ήταν ένα καταλληλότερο και λιγότερο περιοριστικό μέτρο [68].

68 — Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσθέτει ένα τρίτο επιχείρημα όσον αφορά τον κανονισμό 2081/2000. Υπογραμμίζει ότι ο συνολικός όγκος ζάχαρης ΕΚ/ΥΧΕ που εισήχθη το 1999 αποτελούσε λιγότερο από το 0,3 % της κοινοτικής παραγωγής και ότι, κατά συνέπεια, δεν αποδείχθηκε επαρκώς ότι το επίμαχο μέτρο μπορούσε πράγματι να αντιμετωπίσει τις δυσχέρειες που εντόπισε η Επιτροπή (δικόγραφο της προσφυγής στην υπόθεση C-452/00, σημείο 113). Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι το επιχείρημα αυτό δεν αφορά τη συμφωνία προς την αρχή της αναλογικότητας του ληφθέντος μέτρου, αλλά το ζήτημα αν υπήρχε κίνδυνος «επιδείνώσεως σε τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Εξάλλου, το ζήτημα αυτό εξετάστηκε ως τέτοιο στο πλαίσιο του πρώτου λόγου (βλ. τα σημεία 50 έως 58 των προτάσεών μου αυτών).

105. Θεωρώ τα επιχειρήματα αυτά αβάσιμα.

106. Καταρχάς, όσον αφορά τον κανονισμό 2423/1999, υπενθυμίζω ότι, στο πλαίσιο μιας κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης, κάθε έτος καθορίζεται μια «τιμή παρεμβάσεως» για τις ζώνες της Κοινότητας όπου η παραγωγή είναι πλεονασματική και μια «παράγωγη τιμή παρεμβάσεως» για τις ζώνες της Κοινότητας όπου η παραγωγή είναι ελλειμματική [69]. Επιπλέον, η παράγωγη τιμή παρεμβάσεως είναι ανώτερη από την τιμή παρεμβάσεως, καθόσον συμπεριλαμβάνει ορισμένα πρόσθετα έξοδα, όπως είναι τα μεταφορικά [70].

107. Όμως, είδαμε ότι, κατά τον κανονισμό 2423/1999, η τιμή εισαγωγής ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ πρέπει να είναι ίση ή ανώτερη σε σχέση με την τιμή παρεμβάσεως «που [ισχύει για τα] εν λόγω προϊόντα» [71]. Τούτο σημαίνει ότι, αν η ζάχαρη ΥΧΕ εισάγεται σε πλεονασματική ζώνη της Κοινότητας, η τιμή εισαγωγής θα πρέπει να είναι ίση ή ανώτερη σε σχέση με την τιμή παρεμβάσεως. Ομοίως, αν η επίμαχη ζάχαρη εισάγεται σε ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, η τιμή εισαγωγής θα πρέπει να είναι ίση ή ανώτερη σε σχέση με την παράγωγη τιμή παρεμβάσεως.

69 — Άρθρο 3 του κανονισμού 2038/1999.

70 — Βλ. το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-26/00 (σημείο 51).

71 — Άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2423/1999.

108. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν βλέπω πώς η επίμαχη υποχρέωση μπορεί να βλάπτει τους επιχειρηματίες των ΥΧΕ. Πράγματι, αν ένας επιχειρηματίας των ΥΧΕ αποφασίσει να εξαγάγει τα προϊόντα του σε πλεονασματική ζώνη της Κοινότητας, θα τα προσφέρει προς πώληση στην τιμή παρεμβάσεως. Αν αποφασίσει στη συνέχεια να πωλήσει τα προϊόντα του σε ελλειμματική ζώνη, θα πρέπει να φέρει, όπως και κάθε κοινοτικός παραγωγός, τα έξοδα μεταφοράς του εμπορεύματός του στην ελλειμματική ζώνη.

109. Αντιθέτως, αν ένας επιχειρηματίας των ΥΧΕ αποφασίσει να εξαγάγει τα προϊόντα του σε ελλειμματική ζώνη της Κοινότητας, θα πρέπει να τα πωλήσει στην παράγωγη τιμή παρεμβάσεως, η οποία είναι πράγματι ανώτερη από την τιμή παρεμβάσεως. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, δεν θα πρέπει να επιβαρυνθεί με τα έξοδα μεταφοράς του εμπορεύματος στην ελλειμματική ζώνη, σε αντίθεση με τον κοινοτικό επιχειρηματία. Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το επίμαχο μέτρο δεν έχει ως αποτέλεσμα να θέτει τους επιχειρηματίες των ΥΧΕ σε δυσμενέστερη κατάσταση σε σχέση με εκείνη των κοινοτικών επιχειρηματιών [72].

110. Όσον αφορά τον καθορισμό μιας ελάχιστης τιμής πωλήσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν δεν αποδεικνύεται ότι το ληφθέν μέτρο είναι προδήλως απρόσφορο για την πραγματοποίηση του επιδιωκομένου σκοπού, ο κοινοτικός δικαστής μεριμνά μεν για τον σεβασμό των δικαιωμάτων των ΥΧΕ, δεν μπορεί, όμως να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην επιλογή του πλέον πρόσφορου μέτρου για την πρόληψη των διαταραχών στην κοινοτική αγορά ζάχαρης, παρά μόνον με κίνδυνο να θίξει την ευρεία διακριτική ευχέρεια που έχει η Επιτροπή [73].

111. Όμως, εν προκειμένω, δεν αποδείχθηκε ότι η επιβολή μιας ελάχιστης τιμής πωλήσεως θα διατάρασσε λιγότερο την οικονομία των ΥΧΕ και θα ήταν εξίσου αποτελεσματικό προς επίτευξη των σκοπών που επεδίωκε η Επιτροπή.

112. Επιπλέον, από τα στοιχεία της δικογραφίας [74] προκύπτει ότι ο κανονισμός 2423/1999 δεν είχε ως αποτέλεσμα την ουσιαστική μείωση των εισαγωγών ζάχαρης ΕΚ/ΥΧΕ στην Κοινότητα, γεγονός που επιτρέπει την αμφισβήτηση της αποτελεσματικότητας του μέτρου που ελήφθη με τον κανονισμό αυτό, ήτοι της ελάχιστης τιμής κατά την εισαγωγή για το εν λόγω προϊόν [75].

72 — Η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται επίσης ότι οι παρατηρήσεις αυτές δεν αρκούσαν προκειμένου περί της εξασφαλίσεως της ισότητας μεταξύ των επιχειρηματιών των ΥΧΕ και των κοινοτικών επιχειρηματιών. Θεωρεί ότι η διαφορά μεταξύ της τιμής παρεμβάσεως και της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως δεν είναι ανάλογη με τα πρόσθετα έξοδα που φέρουν οι επιχειρηματίες των ΥΧΕ για τη μεταφορά του εμπορεύματός τους στο εσωτερικό της Κοινότητας. Επί του σημείου αυτού σημειώνω απλώς ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να στηρίζει το βάσιμο του ισχυρισμού της.

73 — Αποφάσεις Γερμανία κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 94 της 12ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ. (Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 83), και Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα (C-301/97, σκέψη 135).

74 — Στατιστικές της Eurostat σχετικά με τις εξαγωγές, από τις ΥΧΕ προς την Κοινότητα, προϊόντων των κωδικών ΣΟ 1806 10 30, 1806 10 90 και 1701 για τα έτη 1991 έως 2000 (παράρτημα του υπομνήματος παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στις υποθέσεις C-26/00, C-180/00 και C-452/00).

75 — Βλ. επίσης επ' αυτού τις αποφάσεις Rica Foods II (σκέψη172) και Rica Foods III (σκέψη157).

113. Προσθέτω ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί επιδιώκουν μόνον τον περιορισμό των αδασμολόγητων εισαγωγών ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6 του παραρτήματος ΙΙ. Επομένως, δεν έχουν ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα την απαγόρευση των εισαγωγών των προϊόντων αυτών μετά την εξάντληση της ποσοστώσεως εφόσον οι επιχειρηματίες καταβάλουν τους απαιτούμενους δασμούς [76].

114. Συνεπώς, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων αυτών στοιχείων [77], πιστεύω ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν απέδειξε ότι τα μέτρα που προέβλεψαν οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί ήταν προδήλως απρόσφορα ή υπέρμετρα προς επίτευξη των σκοπών που επεδίωκε η Επιτροπή.

115. Τέλος, με το τελευταίο σκέλος του λόγου ακυρώσεως η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 αντιβαίνουν προς την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον προβλέπουν την εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2553/97.

116. Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2553/97 ορίζει ότι το ποσό της εγγυήσεως, όσον αφορά τα πιστοποιητικά εισαγωγής, ισούται προς το 50 % του δασμού του κοινού δασμολογίου ο οποίος ισχύει την ημέρα της καταθέσεως της αιτήσεως, που ανέρχεται σήμερα σε 43,7 ευρώ ανά 100 χιλιόγραμμα περίπου. Όμως, μέχρι την 1η Μαρτίου 2000, το ποσό της εγγυήσεως για τη ζάχαρη ΕΚ/ΥΧΕ ανερχόταν σε 0,3 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα. Από όσα γνωρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, η εγγύηση που έπρεπε να συσταθεί για τη ζάχαρη ΑΚΕ και τρίτων χωρών ήταν επίσης 0,3 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα [78].

117. Επομένως, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών θεωρεί ότι το ποσό της εγγυήσεως που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2553/97 δεν είναι ανάλογο προς το ποσό της εγγυήσεως που έπρεπε να συσταθεί για την εισαγωγή ζάχαρης προελεύσεως κρατών ΑΚΕ και τρίτων χωρών.

118. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, δεδομένου ότι οι κανονισμοί 65/2000 και 2081/2000 προέβλεψαν δασμολογική ποσόστωση περιοριζόμενη σε 3 340 και, στη συνέχεια, σε 4 848 τόνους ζάχαρης, μπορούσε να προβλεφθεί ότι η εν λόγω ποσόστωση θα δημιουργούσε πολύ έντονο ενδιαφέρον στους εξαγωγείς.

119. Όπως παρατήρησε η Επιτροπή [79], ο σκοπός της συστάσεως της βαλλόμενης

76 — Βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Emesa Sugar (σκέψη 45).

77 — Βλ. επίσης τα λοιπά στοιχεία που προσκομίζει η Επιτροπή με τα υπομνήματα αντικρούσεως στις υποθέσεις C-180/00 (σημείο 28) και C-452/00 (σημείο 30).

78 — Άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1464/95 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 1995, σχετικά με ειδικές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εισαγωγής και εξαγωγής στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 144, σ. 14).

79 — Υπόμνημα αντικρούσεως στις υποθέσεις C-180/00 (σημείο 49) και C-452/00 (σημείο 55).

εγγυήσεως ήταν, στο πλαίσιο αυτό, η αποφυγή της κερδοσκοπίας. Με τον ορισμό υψηλού ποσού εγγυήσεως έπρεπε να αποφευχθεί να ζητούν οι επιχειρηματίες πιστοποιητικά χωρίς να τα χρησιμοποιούν στη συνέχεια, προκαλώντας έτσι ζημία στους άλλους επιχειρηματίες που είχαν μεν πράγματι την πρόθεση να εισαγάγουν ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αλλά δεν μπόρεσαν να λάβουν επαρκή πιστοποιητικά εισαγωγής [80].

120. Επιπλέον, η εγγύηση αυτή δεν στερεί τις πραγματικά ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις από τη δυνατότητα εξαγωγής ζάχαρης στην Κοινότητα. Πράγματι, ναι μεν το ποσό της εγγυήσεως πρέπει ασφαλώς να καταβάλλεται για τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής, όμως το ποσό αυτό επιστρέφεται στην επιχείρηση όταν πραγματοποιείται η σχετική εισαγωγή [81].

121. Υπό τις συνθήκες αυτές, πιστεύω ότι δεν αποδείχθηκε ότι τα επίμαχα μέτρα ήταν προδήλως απρόσφορα ή υπέρμετρα προς επίτευξη των σκοπών που επεδίωκε η Επιτροπή. Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

80 — Βλ. επίσης επ' αυτού την απόφαση Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα (C-110/97, σκέψεις 129 έως 132), καθώς και τις προτάσεις μου στην υπόθεση αυτή (σημεία 139 έως 141).

81 — Όπ.π.

Γ — *Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας*

122. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας.

123. Υπενθυμίζει ότι, κατά την αναθεώρηση της αποφάσεως 91/482, μετά από μακρές διαπραγματεύσεις το Συμβούλιο αποφάσισε να περιορίσει μόνον τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ και να διατηρήσει τη δυνατότητα αδασμολόγητης εισαγωγής ζάχαρης καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Επομένως, θεσπίζοντας τους κανονισμούς 465/2000 και 2081/2000, η Επιτροπή χρησιμοποίησε τις εξουσίες της με σκοπό διαφορετικό από εκείνον τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, διότι εισήγαγε περιορισμούς στην εισαγωγή ζάχαρης καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ τους οποίους το Συμβούλιο ούτε ήθελε ούτε είχε προβλέψει.

124. Κατά πάγια νομολογία [82], μία πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και επιβεβαιωμένων στοι-

82 — Βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 1984, 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή σ. 2447, σκέψη 30)· της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 24)· της 13ης Ιουλίου 1995, C-156/93, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-2019, σκέψη 31)· της 25ης Ιουνίου 1997, C-285/94, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-3519, σκέψη 52), και της 14ης Μαΐου 1998, C-48/96 P, Windpark Groothusen κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-2873, σκέψη 52).

χείων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό διαφορετικό από αυτόν που επικαλείται το καθού όργανο ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη.

125. Εν προκειμένω, από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως συνάγεται ότι η Επιτροπή ορθά θεώρησε ότι οι εισαγωγές ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αποτελούσαν «δυσκολίες» ικανές να διαταράξουν τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης.

126. Επιπλέον, η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 δεν εκδόθηκαν με σκοπό την αντιμετώπιση της διαπιστωθείσας διαταραχής στην κοινοτική αγορά ζάχαρης ή προς αποφυγή σοβαρότερων διαταραχών. Συναφώς, απλώς και μόνον το γεγονός ότι το Συμβούλιο προέβλεψε, στο άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, ποσοτικό περιορισμό για τη ζάχαρη καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ ουδόλως επηρεάζει την εξουσία που η Επιτροπή στηρίζει στο άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως για τη ζάχαρη ή για οποιοδήποτε άλλο προϊόν καταγωγής των ΥΧΕ, όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη λήψη τέτοιων μέτρων.

127. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει ομοίως να απορριφθεί.

Δ — Επί του τετάρτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ

128. Με τον τελευταίο λόγο η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 253 ΕΚ. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει δύο σκέλη, που θα εξετάσω διαδοχικά.

129. Με το πρώτο σκέλος η Ολλανδική Κυβέρνηση εκθέτει ότι η αιτιολογία του κανονισμού 2423/1999 είναι ανεπαρκής για να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του. Το κείμενό του είναι τόσο συνοπτικό και στερείται συγκεκριμένων στοιχείων έτσι ώστε μετά την ανάγνωσή του κάθε αντικειμενικός τρίτος να εξακολουθεί να αγνοεί τις αιτίες και τα αποτελέσματα των δυσκολιών που διαπίστωσε η Επιτροπή.

130. Επιπλέον, η αιτιολογία του κανονισμού αυτού είναι αντιφατική. Δεν μπορεί να υποστηρίζεται ταυτόχρονα, στην τρίτη αιτιολογική σκέψη, ότι οι επίμαχες εισαγωγές οδηγούν σε συμπληρωματικές εξαγωγές με καταβολή επιστροφών λόγω εξαγωγής, πράγμα το οποίο επιβαρύνει τον κοινοτικό προϋπολογισμό, και, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη, ότι οι δαπάνες λόγω των πλεονασμάτων τα οποία θα μπορούσαν να οφείλονται στις επίμαχες εισαγωγές βαρύνουν τους κοινοτικούς παραγωγούς κατ' εφαρμογήν της αρχής της «αυτοχρηματοδοτήσεως».

131. Κατά πάγια νομολογία [83], η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη προς τη φύση της οικείας πράξεως. Από την αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του οργάνου που εκδίδει την πράξη, προκειμένου να καθίσταται δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που υπαγόρευσαν το ληφθέν μέτρο και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του. Ωστόσο, δεν απαιτείται η αιτιολογία να διευκρινίζει λεπτομερώς όλα τα επίμαχα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να κρίνεται βάσει όχι μόνο της διατυπώσεώς της αλλά και του γενικού πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο οσάκις τα κράτη μέλη μετέσχαν ενεργά στη διαδικασία συντάξεως της επίδικης πράξεως και, επομένως, γνωρίζουν τους λόγους στους οποίους αυτή στηρίζεται [84].

132. Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι πριν από την έκδοση του κανονισμού 2423/1999 προηγήθηκε μια σειρά επαφών και συσκέψεων μεταξύ της Επιτροπής, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και των λοιπών κρατών μελών [85].

133. Επιπλέον, όσον αφορά το περιεχόμενο της πράξεως, είδαμε ότι η Επιτροπή εξέθεσε, στην πρώτη μέχρι και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2423/1999, τις δυσχέρειες που είχαν ανακύψει [86]. Εξήγησε, στην τρίτη μέχρι και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού, γιατί οι δυσχέρειες αυτές υπήρχε κίνδυνος να διαταράξουν τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς ζάχαρης και να προκαλέσουν ζημία στους κοινοτικούς επιχειρηματίες του τομέα αυτού. Επιπλέον, η Επιτροπή εξέθεσε, στην όγδοη και την ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2423/1999, τους λόγους της αποφάσεώς της να καθορίσει μια ελάχιστη τιμή εισαγωγής για τη ζάχαρη καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και να υποβάλει τις εισαγωγές μειγμάτων στη διαδικασία κοινοτικής επιτηρήσεως.

134. Όσον αφορά τις παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στην τρίτη και την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2423/1999, δεν τις βρίσκω αντιφατικές. Πράγματι, είναι κάλλιστα δυνατόν οι αυξανόμενες εισαγωγές ζάχαρης ΕΚ/ΥΧΕ να συνεπάγονται πρόσθετες δαπάνες βαρύνουσες τόσο τον κοινοτικό προϋπολογισμό (τρίτη αιτιολογική σκέψη) όσο και τους κοινοτικούς παραγωγούς ζάχαρης (τέταρτη αιτιολογική σκέψη).

135. Υπό τις συνθήκες αυτές, πιστεύω ότι η αιτιολογία του κανονισμού 2423/1999 ικανοποιεί τις απαιτήσεις της νομολογίας και, επομένως, ότι το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμο.

83 — Βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-63/90 και C-67/90, Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-5073, σκέψη 16)· της 14ης Ιουλίου 1994, C-353/92, Ελλάς κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-3411, σκέψη 19), και της 4ης Φεβρουαρίου 1997, C-9/95, C-23/95 και C-156/95, Βέλγιο και Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-645, σκέψη 44).

84 — Βλ. μεταξύ άλλων αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-478/93, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3081, σκέψεις 49 και 50), και της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-466/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft κ.λπ. II (Συλλογή 1995, σ. I-3799, σκέψη 16).

85 — Βλ., ειδικότερα, την ανακοίνωση της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τις εισαγωγές ζάχαρης από τις ΥΧΕ· το έγγραφο της μόνιμης αντιπροσωπείας του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στην Ευρωπαϊκή Ένωση, της 2ας Ιουλίου 1999· το επεξηγηματικό σημείωμα των ολλανδικών αρχών ενόψει των αποφάσεων του Συμβουλίου επί των μέτρων διασφαλίσεως σχετικά με τις εισαγωγές ζάχαρης και μειγμάτων καταγωγής ΥΧΕ (αντιστοίχως παραρτήματα 2, 4 και 5 του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-26/00).

86 — Βλ. σημεία 62 και 63 των προτάσεών μου αυτών.

136. Με το δεύτερο σκέλος η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη επίσης την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, διότι:

— ο κανονισμός 465/2000 δεν εξηγεί γιατί η Επιτροπή θεώρησε αναγκαίο να λάβει, από 1ης Μαρτίου 2000, αυστηρότερα μέτρα σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο ·

— οι κανονισμοί 465/2000 και 2081/2000 δεν δικαιολογούν την επιβολή των ίδιων περιορισμών για τη ζάχαρη και τα μείγματα καταγωγής ΥΧΕ, ενώ ο κανονισμός nº 2423/1999 προέβλεπε διαφορετικά μέτρα για τα δύο αυτά είδη προϊόντων ·

— ο καθορισμός των ποσοστώσεων σε 3 340 τόνους, στη συνέχεια σε 4 848 τόνους, αιτιολογείται ανεπαρκώς στους κανονισμούς 465/2000 και 2081/2000, και

— ο κανονισμός 2081/2000 δεν εξηγεί γιατί ήταν αναγκαία η παράταση των μέτρων διασφαλίσεως που εισήγαγε ο κανονισμός 465/2000 από την 1η Οκτωβρίου 2000 μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2001.

137. Όσον αφορά τις δύο πρώτες αιτιάσεις, υπενθυμίζω ότι, κατά τη νομολογία, όταν πρόκειται για πράξη γενικής ισχύος, η αιτιολογία μπορεί να περιορίζεται στο να αναφέρει την όλη κατάσταση που οδήγησε στην έκδοσή της και τους γενικούς στόχους που η πράξη αυτή επιδιώκει [87]. Επιπλέον, το Δικαστήριο κρίνει ότι, αν η αμφισβητούμενη πράξη αποκαλύπτει το ουσιώδες του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για καθεμία από τις τεχνικές επιλογές στις οποίες αυτό προέβη [88]. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν, όπως εν προκειμένω, ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά την επιλογή των αναγκαίων μέσων για την εφαρμογή μιας πολύπλοκης πολιτικής [89].

138. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι βέβαιο ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να παραθέσει ειδική αιτιολογία όσον αφορά τις τεχνικές επιλογές στις οποίες προέβη.

139. Εν πάση περιπτώσει, από τους κανονισμούς 465/2000 και 2081/2000 προκύπτει ότι η κατάσταση στην κοινοτική αγορά χειροτέρευε. Πράγματι, ενώ, στον κανονισμό 2423/1999, η Επιτροπή είχε απλώς κάνει λόγο για τη δυνατότητα μειώσεως των ποσοστώσεων παραγωγής [90], το ενδεχόμενο αυτό εμφανίζεται πολύ σοβαρότερο στον

87 — Βλ. μεταξύ άλλων τις αποφάσεις της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-284/94, Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. I-7309, σκέψη 28), και C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα (σκέψη 165).

88 — Βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Atlanta Fruchthandelsgesellschaft κ.λπ. II (σκέψη 16)· Ισπανία κατά Συμβουλίου (σκέψη 30), και C-110/97, Κάτω Χώρες Κατά Συμβουλίου (σκέψη 166).

89 — Βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Ισπανία κατά Συμβουλίου (σκέψη 33), και C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (σκέψη 167).

90 — Τρίτη αιτιολογική σκέψη.

κανονισμό 465/2000 [91], και ακόμη πιο σοβαρό στον κανονισμό 2081/2000, διότι επήλθε πράγματι η προβλεπόμενη μείωση [92]. Επιπλέον, δεδομένου ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών μετείχε άμεσα στη διαδικασία συντάξεως των προσβαλλόμενων κανονισμών, θεωρώ ότι δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι αγνοούσε τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έλαβε μέτρα αυστηρότερα από τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό 2423/1999.

140. Όσον αφορά τον καθορισμό των επίμαχων ποσοστώσεων, από απλή ανάγνωση του προοιμίου των προσβαλλόμενων κανονισμών αρκεί για να αντιληφθεί κανείς ότι το επιχείρημα της Ολλανδικής Κυβερνήσεως είναι προδήλως αβάσιμο.

141. Πράγματι, η ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 465/2000 αναφέρει ότι η «μέγιστη ποσότητα 3 340 τόνων ζάχαρης [...] αντιπροσωπεύει το άθροισμα των υψηλότερων ετήσιων ποσοτήτων των εισαγωγών των σχετικών προϊόντων οι οποίες διαπιστώθηκαν κατά την τριετία που προηγήθηκε του έτους 1999, έτους κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών, για τις οποίες βρίσκεται σε εξέλιξη έρευνα του OLAF (Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης) λόγω υπονοιών για ύπαρξη παρατυπιών». Ομοίως, η όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/2000 αναφέρει ότι η «μέγιστη ποσότητα 4 848 τόνων ζάχαρης για την περίοδο από την 1η Οκτωβρίου 2000 έως τις 28 Φεβρουαρίου 2001 [...] αντιπροσωπεύει το άθροισμα των υψηλότερων ετήσιων ποσοτήτων των εισαγωγών των σχετικών προϊόντων οι οποίες διαπιστώθηκαν κατά την τριετία που προηγήθηκε του έτους 1999, έτους κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών».

142. Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, επομένως, η Επιτροπή εξέθεσε τους λόγους που την οδήγησαν στον καθορισμό των επίμαχων ποσοστώσεων, συμμορφούμενη προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως που επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ.

143. Ομοίως, η Επιτροπή εξέθεσε με σαφήνεια, στην πρώτη μέχρι την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/2000, τους λόγους για τους οποίους ήταν απαραίτητο να παρατείνει το μέτρο διασφαλίσεως που εισήγαγε ο κανονισμός 465/2000. Υπογράμμισε ότι οι δυσχέρειες που οδήγησαν στη λήψη του τελευταίου αυτού μέτρου «[εξακολουθούσαν] να υπάρχουν», οπότε έπρεπε «να εφαρμόζεται η ρήτρα διασφάλισης του άρθρου 109 της απόφασης ΥΧΕ έναντι των [επίμαχων] εισαγωγών» [93].

144. Κατά συνέπεια, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον τέταρτο λόγο της Ολλανδικής Κυβερνήσεως.

91 — Πέμπτη αιτιολογική σκέψη.

92 — Πέμπτη αιτιολογική σκέψη.

93 — Κανονισμός 2081/2000 (έκτη αιτιολογική σκέψη).

V — Πρόταση

145. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των προηγουμένων παρατηρήσεων, πιστεύω ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και να καταδικαστεί το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα, με εξαίρεση τα έξοδα του Βασιλείου της Ισπανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σύμφωνα με το άρθρο 69 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.